

Michaela Bruchová

(*2005, Mladá Boleslav)

2020 – 2025

Cena Katarsis
za akademický rok 2020/2021

Perfekcionista jsem, trpělivá snad

Srší z ní energie: když mluví o něčem, co jí zajímá, vidíte v očích skoro až jiskry. Rebelka: mluví překotně a zaujatě, nedává si pozor na slova, i když ví, co mohou způsobit. Ano, rychlost je snad ten nejlepší rys, který ji umí charakterizovat. Brilantní a pohotové hledání řešení a pak – nesmlouvavá a přesná realizace těchto nápadů, bez ohledu na sentiment, nebo váhání. Tak znají Míšu její přátelé. Tichá, s hlubokou intuicí a křehkou senzitivitou. Tak jsem měl možnost poznat Míšu já.

Michaela Bruchová, cílevědomá studentka, jejímž snem bylo vždy věnovat se medicíně a tím i pomáhat druhým, což často dokazovala i svými činy, tvořila jen příležitostně. Zejména v době, kdy vznikla Akademie. Poté se odmlčela, ale všechny její písemné projevy – slohové práce, příprava k maturitě, svědčily o tom, že literární talent v ní zůstává, a ani odmlkou neutrpěl.

Jak bys popsala Míšu Bruchovou? Jak ji mohou poznat čtenáři?

Povahová vlastnost, která se i nejvíce projevuje v mých textech, je perfekcionismus a smysl pro detail. Nerada nechávám věci nedokončené a když se pro něco nadchnu, chci danou věc udělat nejlépe, jak můžu. V tom, co dělám, musím vidět nějaký smysl, jinak ztrácím motivaci a nedokážu tomu dát všechno. Potřebuji cítit, že to, čemu věnuji čas a energii, má hodnotu – pro mě, pro ostatní, nebo pro nějaký vyšší cíl.

Kam nastupuješ po střední škole?

Aktuálně jsem úspěšně odmaturovala na Gymnáziu Dr. Josefa Pekaře a moje další kroky putují na 2. Lékařskou fakultu Univerzity Karlovy na obor Všeobecné lékařství. Chci studovat medicínu, protože je to obor, který propojuje lidskost s odbornými znalostmi a umožňuje reálně pomáhat lidem. Přitahuje mě nejen vědecká stránka medicíny, ale i možnost být součástí něčeho většího – péče o zdraví a životy druhých.

Jaké jsou Tvé koníčky?

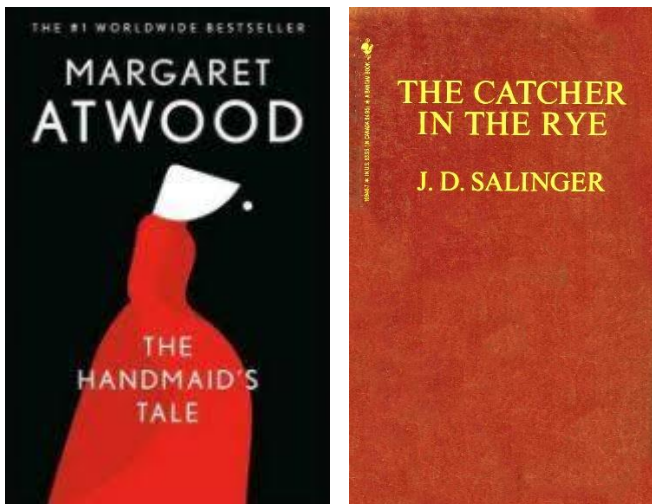
Krom psaní většinu svého času trávím s kamarády a rodinou. Společné chvíle mi pomáhají načerpat energii a připomínají, co je v životě opravdu podstatné. Když chci být sama a na chvíli vypnout, nejlepší únikem jsou pro mě knihy. Čtení mi přináší klid a možnost na chvíli uniknout každodennímu shonu. Baví mě objevovat nové myšlenky, pohledy na svět i životní příběhy. Ať už jde o beletrii nebo naučné knihy, čtení mě inspiruje, obohacuje a často mi pomáhá lépe chápat lidi i svět kolem sebe.

Jaké jsou tvé čtenářské návyky?

Osobně nerada nechávám knížky nedočtené, pouze pár v životě jsem opravdu nedokázala přečíst do konce. Většinou si najdu jednu knihu, které věnuji čas a snažím se jí pochopit, jak nejlépe dokážu. Při výběru mého dalšího čtení hraje velkou roli moje aktuální nálada, jsem člověk, který si přečte rád vše – od hororu k fantasy. Snažím se číst každý den, ale ne vždy to vyjde.

A knihy, na které nemůžeš zapomenout?

Nejvíce se mi líbí knihy, které mi dlouho zůstanou v hlavě a donutí mě se zamyslet. Proto jednou z mých nejoblíbenějších autorek je Margaret Atwood se svou knihou Příběh služebnice, která se zabývá stále aktuálním tématem. Totéž platí pro mého dalšího oblíbeného autora, jímž je J. D. Salinger a jeho kniha Kdo chytá v žitě, což byla jedna z prvních knížek, kterou jsem četla vícekrát a párkrát i v angličtině.

Kdy jsi začala literárně tvořit?

Aktivněji jsem se začala psaní věnovat v období karantény, kdy mi bylo tak 15-16 a rychle se to stalo jedním z mých koníčků.

Jakým námětům se nejčastěji věnuješ?

Nejčastěji mými náměty jsem já sama a moje pocity nebo otázky, které mi dlouho vrtají hlavou. Ráda píšu o světě a postavení v něm. Asi doufám, že ho při psaní lépe pochopím.

Jaký je styl tvého psaní?

Nejlépe se mi píše večer, kdy je už úplná tma a všichni spí, jelikož mám největší pocit soukromí a klidu na to. Občas přijde nápad hned a následné psaní je už úplně jednoduché, občas na ten správný motiv čekám pár dní. Nejvíce mi pomáhá při psaní hudba, kterou vybírám podle toho, co aktuálně píšu.

Co pro Tebe psaní znamená, Míšo?

Psaní pro mě představuje osobní prostor, ve kterém můžu svobodně vyjádřit, co cítím, co mě trápí, co mě těší nebo nad čím přemýšlím. Pomáhá mi lépe porozumět sobě a utřídit si myšlenky, které bych jinak možná ani nedokázala pojmenovat. Často píšu, když potřebuji zpomalit a zamyslet se nad tím, co se kolem mě děje. Psaní je pro mě také forma tvoření, ať už jde o kratší texty, deníkové zápisky nebo úvahy, vždy mi to přináší pocit klidu a vnitřního naplnění. Je to něco, co dělám hlavně pro sebe, ale někdy i jako způsob, jak sdílet kus sebe s ostatními.

Co pro Vás psaní znamená?

„Vypsání se z emocí.“ Pomáhá mi to v ujasnění si svých emocí, zachycuje to důležité okamžiky v mém životě nebo mi to jen zlepší náladu.

Cenu v oblasti Katarsis jsi získala hned v prvním roce udělování, tím jsi do jisté míry i nastavila laťku, jak tuto kategorii vnímat. Jsem rád, protože člověk s takovou mírou empatie jako Ty, bude jistě dobrým a trvalým vzorem. Jaké byly tvé pocity, když jsi Cenu přebírala?

Vím, že to zní jako strašné klišé, ale moje vítězství pro mě bylo opravdu velkým překvapením. V té době jsem psala teprve tak rok a věděla jsem, že v Akademii jsou i starší ročníky, které mají více zkušeností, proto jsem svoji účast tehdy brala jako dobrou zkušenost a nic více. Toto vítězství mi dodalo sebedůvěru a také pocit radosti, že to, co píšu, někoho doopravdy zajímá.

Na které texty jsi nejvíce pyšná?

Jak už to bývá, ty nejlepší texty jsou stále schované v mém šuplíku a sdílet je s ostatními zatím nechci. Do všeho, co jsem kdy napsala, jsem dala kus sebe, ale některé jsou zkrátka více osobní než ostatní a tyhle si chci nechat pouze pro sebe. Lež – jeden z prvních delších textů, co jsem kdy napsala. Abych pravdu řekla, už si ani moc nepamatuji, co mě k němu inspirovalo, ale i dnes se mi líbí a jsem na něj pyšná. Dospívání – tento text ve mně probudil mou lásku k úvahám. Byl to jeden z prvních textů, kde jsem více vyjádřila svůj názor a věřím, že se v něm najdou i další lidé, stejně jako já před pár lety.

Čeho bys jednou chtěla v literatuře dosáhnout?

Já si myslím, že toho hlavního jsem již dosáhla. Psaní se pro mě stalo velmi osobní záležitostí, kterou ne s každým sdílím, ale vím, že mi pomáhá být lepším člověkem a dosahovat lepších výsledků v mém akademickém životě. I přes to, že mě psaní baví, nikdy jsem ho nevnímala jako možnou profesi, jelikož v tomto ohledu mám cíl jasný.

A co vůbec je literatura? Jak bys fenomén tohoto druhu popsala?

Literatura je umění vyjadřovat myšlenky, pocity a příběhy pomocí slov. Je to zrcadlo života, které může být krásné, smutné, inspirující nebo kritické. Vlastnosti literatury jsou její schopnost probouzet emoce, podněcovat představivost a přinášet nové pohledy na svět i člověka. Pro mě je literatura především zdrojem poznání a únikem do jiných světů, kde mohu prožívat jiné životy a lépe chápat vlastní i cizí zkušenosti. Literatura není jen soubor slov na papíře, ale živý dialog mezi autorem a čtenářem, který má moc měnit nás i svět kolem nás.

OKAMŽIKY

č. 1 Chvilé klidu v maturitním shonu.

č. 2 Najít balanc je klíčové.

č. 3 Být milován znamená být viděn.

č. 4 Talent nejen literární.

č. 5 Největší inspirace po osm let

č. 6 Období světla, dárků, rodiny a vděku alias moje nejoblíbenější období

č. 7 Světlo z hlubin ticha

Z DÍLA

Tvůrčí práce studentky Bruchové čítá 17 samostatných listů – první z ledna 2021, poslední z května 2025. Jedná se o eseje a prózy.

Výběr z díla, provedený autorkou v červnu 2025, je doplněn dvěma údaji – datem (zaslání do Akademie literární kreativity, které se ne vždy kryje s vytvořením daného textu) a pořadovým číslem (převzato rovněž z osobní složky autorky v archivu Akademie; práce vytvořené po absolvování GJP jsou archivovány, ale již nečíslovány). Ikona znamená, že dotyčné dílo je autorkou rovněž načteno do audio podoby dostupné na webu ALK.

- [Víte, když se topíte](#) č. 1, 31. 1. 2021
- [Lež](#) č. 2, 31. 5. 2021
- [Dospívání](#) č. 3, 30. 1. 2021
- [Bez názvu. Literární štafeta](#) č. 4, 30. 3. 2021
- [Lež](#) č. 2, 31. 5. 2021

FABULA DOCET

Položil jsem Marii pět otázek, které ji inspirovaly ke kreativním odpovědím. Můžeme tak sledovat, tok její fantazie, který odkazuje na charakteristický způsob tvoření.

I.

**Kdyby po celém lidstvu zůstala jedna jediná věta
jaká by to byla a proč?**

“

”

[Žádná]

Žádná věta by nezůstala.

V momentě, kdy by jeden člověk něco vymyslel, druhý by ji hned smazal a přepsal.

Zanechat jednu větu by znamenalo rozhodnout, co je pro celé lidstvo nejdůležitější a to je nemožné.

Každý člověk nese jiný příběh, jiný smysl, jiný konec i začátek.

Možná je proto nejmoudřejší nezanechat nic, žádné slovo, žádnou větu.

Jen prázdný prostor.

Ticho.

II.

Jak by vypadal osmý den v týdnu?

Byl by to den beze jmen, beze spěchu, mimo kalendář i čas. Možná by lidé znovu objevili hodnotu ticha, setkání nebo prostého bytí. Osmý den by byl jako hluboký nádech po dlouhém běhu, možnost nadechnout se doopravdy, ne kvůli výkonu, ale kvůli sobě. Ve světě, který je posedlý produktivitou, by osmý den mohl být tichou vzpourou, dnem, kdy nic není třeba, a přesto je všechno dost. A možná by byl osmý den tak cenný právě tím, že by nepatřil žádnému systému – jen nám.

III.

Převyprávějte krátce příběh fialové barvy.

Fialová barva vzniká smícháním modré a červené, dvou silných, ale protikladných emocí. Modrá je barvou klidu, rozumu a chladu, zatímco červená symbolizuje vášeň, sílu a teplo. Když se tyto barvy spojí, vznikne fialová, barva rovnováhy mezi citem a rozumem, mezi nebem a zemí. Je to barva přechodu a proměny, most mezi tím, co je v nás bouřlivé, a tím, co je klidné. V sobě nese záhadu protikladů, které se nesnaží potlačit, ale přijmout a spojit. Fialová připomíná, že i zdánlivé protiklady spolu mohou vytvořit něco krásného, hlubokého a nového.

IV.

Vyberte krátký úryvek ze svého textu a objasněte jeho smysl.

Všichni říkají, jak nesnáší, když jim někdo říká, co mají dělat a kým mají být, ale v momentě, kdy mají učinit nějaké rozhodnutí a později za něj nést zodpovědnost, svádí vše na ostatní, svádí to na svou víru, na svého boha.

/z prózy Lež /

Již od mala nesnáším, když někdo nedokáže nést zodpovědnost za své chování a za svoje chyby. Když člověk utíká před odpovědností, utíká vlastně sám před sebou. Popírá své činy, své důsledky, svou svobodu. Každý z nás je neomezeně volný, ale také neomezeně zodpovědný a na to lidé často zapomínají.

V.

Proč existuje ticho?

Říká se, že nejhlasitějším nástrojem je ticho. Právě v tichu často nacházíme nejhlubší odpovědi a nejpravdivější sdělení, protože ticho nás nutí naslouchat nejen okolí, ale především sobě samým. V tichu se projeví pravda bez slov, city bez výkřiků a síla bez potřeby křičet. Ticho může být mocné i proto, že vyplňuje prostor, do kterého se vtahují myšlenky a pocity, a dává jim prostor růst. Je to jazyk, kterému rozumí každý, i když je bez slov. Často právě ticho dokáže vyjádřit to, co slova nedokážou, bolest, úctu, lásku nebo hluboké porozumění. V dnešním světě plném hluku, informací a neustálých podnětů je ticho vzácným darem, který nás učí zpomalit, vnímat a být skutečně přítomní. Je to nejsilnější nástroj, protože v něm může vzniknout prostor pro opravdovou komunikaci, vnitřní klid a změnu.

se Michaela Druchová. Narodila jsem se 5. září 2005 v
Boleslavi, kde jsem také vyrostla a odmaturovala. Po maturitě
jela studovat do Prahy, kde nyní žije se svou dcerou a
synem.

Ve svých 4 letech jsem navštěvovala první stupeň Základní školy
v Benešově v Mladé Boleslavi. Poté jsem ve svých 12 letech
šla na osmileté Gymnázium Dr. Josefa Pekaře. Gymnázium
dokonal bez jakýchkoli kazeňských postihů a pokračuji jsem
s vyznamenáním a pochvalou třídního učitele. Maturovala
v biologii, chemii a fyzice s průměrem 1.00. Po maturitě
jsem odjela studovat do Prahy 3. lékařskou fakultu
Karlovu, kde jsem o 6 let později odpromovala a získala
titul.

Ve svých studiích jsem se naučila plynule španělsky, francouzsky
a ovládám také latinu. Umím pracovat s počítačem a
technologiemi.

Ve svých 15 letech jsem chodila pomáhat na dětské lůžkové oddělení
v Nemocnici v Mladé Boleslavi, tuto pozici mi pomohla
získat maminka, která v nemocnici pracuje na oddělení šestinedělí.
Po ukončení vysoké školy jsem nastoupila na poloviční úvazek do
Nemocnice v Liberci na Neurologické oddělení, kde jsem úspěšně
pracovala. Později jsem zde začala pracovat na plný úvazek a
zástupcem primáře. Pravidelně jsem jezdila na
kurzy v zahraničí.